

Man skal tage børnenes liv alvorligt
– Ib Spang Olsen om et langt liv som billedmager,
om direkte kopi – og om Halfdan

af CHRISTIAN KAABER

Året er 1969. Familien har lige fået fjernsyn, og jeg sidder i stuens tasmørke foran den sort-hvide skærm – ser og lytter. På skærmen folder en lille sort prik sig ud til en tegning, som hele tiden udvikler sig. Billede efter billede tager form, mens en mandsstemme forklarer, hvad der sker: „... og så begynder far at klæde sig om lige på stedet, lige for øjnene af mig. Først får han skæg. Lige så meget skæg som han ellers er flere dage om at få i sommerferien ...“ Og stemmen og strengen fortsætter, mens en almindelig, kedelig mand forvandles til en sørøver. Mandens lige så almindelige familie tager samme tur og rykker ind i en drabelig eventyrverden – og hjem til parcelhusvirkeligheden igen, nu beriget med en nabofamilie. Jeg sluger historien, tryllebundet af den mærkelige streg og den rare stemme. Siden genkender jeg både streg og historie på forsiden af en bog. Nu kommer der navn på: Ib Spang Olsen. Det bliver til mange andre eftermiddage foran fjernsynet og siden til rigtig mange bøger.

Den lave vintersol skinner klart ind i den lune, lyse havestue ude fra en stor have, der breder sig bag Ib Spang Olsens arbejdshus. Året er 2009, og skønt billedfortælleren lige som jeg er blevet 40 år ældre, siden vores veje krydsedes første gang, er stemmen den samme (det vil Ib nu ikke helt være ved og laver en munter gammelmandsfistel til min båndoptager). Gennem årene er Ib Spang Olsen blevet synonym med billeder til folkeviser, Ebbe Kløvedals fortællinger om Danmarks historie og ikke mindst eventyr af H.C. Andersen. For mig udspringer det hele dog i en billedverden for børn

– et nysgerrigt lokomotiv, en kiosk på et torv, Odin og Thor og så alle bøgerne, hvor der også står Halfdan Rasmussen på titelbladet.

TV har ikke opdaget, at det er et billedmedie

Historien om den helt normale families forvandling til pirater og tilbage igen udkom som billedbog i 1969, og i 1993 skabte Ib Spang Olsens søn Lasse en spillefilm over *Hvordan vi fik vores naboer*. „Mulighederne med tv-mediet interesserede mig meget dengang, og til min forbavsel har der

været flere, der hæftede sig ved de udsendelser – der har nok ligget noget i den der samlede oplevelse af billeder og stemme, altså fortælling, forbundet med fjernsynet, som har haft den indgang i barnesindet, der gør, at oplevelsen sidder der endnu. Det var en måde at udnytte tv-mediet på og bruge til at lave situationen, hvor for eksempel en bedstefar sidder og tegner for barnet. Det mærkelige er, at jeg er den eneste, der har lavet det. Det var dengang, Børne- og Ungdomsafdelingen var af høj kvalitet og havde interesse for barnet – uden alt for mange generende biomstændigheder“.

Desværre er næsten hele materialet borte i dag. „De lavede den enorme dumhed at slette samtlige bånd, fordi de ville bruge dem til noget andet – men uden at spørge mig, om jeg ville købe dem“, siger Ib Spang Olsen med beklagelse i stemmen. „Jeg ville have givet hvad som helst for de bånd“. Heldigvis eksisterer dog en enkelt af de i alt 14 historier – den kan opleves på dvd'en *Ib Spang Olsen: Det var dengang*. „På en måde viste de, at man kan gøre andet med fjernsyn end mulighederne med fotos og computer. Som tegner kan jeg ikke undgå en gang imellem at sige, at fjernsynet endnu ikke har opdaget, at det er et billedmedie“.

„Mange af mine bøger er begyndt på glasset – på skærmen“, fortæller Ib Spang Olsen, der også en overgang lavede en slags skoleradio-udsendelser til tv. „Jeg forklarede, hvordan ting hang sammen – for eksempel om, hvordan man gennem tiden har lavet bolde. Til netop den udsendelse endte vi med at have otte minutter for meget, og så digtede jeg en vise om bolden, der hopper uroligt omkring. Visen gik på 'En sømandsbrud har bølgen kær', som jeg mente alle kendte“. Det var langt fra tilfældet, men *Min bold* dukkede op i bogform i 1983 og er genudgivet så sent som i 2008.

Halfdans tvilling

Arbejdet med tv-mediet hænger for Ib Spang Olsen sammen med selve begrebet illustration. „Per Højholt sagde engang, at illustratører ikke er kunstnere, fordi de arbejder med et stof, de ikke selv har kreeret. Det er ikke rigtigt. Illustratoren tager en fortælling og tilføjer en billedside. Mange af de gode illustrationer gennem historien er i sig selv fortællinger – teksten er udgangspunktet, men illustratoren kan få en lige så primær rolle i helheden“.

Som eksempel på ligevægten mellem tekst og billedside nævner Ib Spang Olsen sit nærmest legendariske samarbejde med Halfdan Rasmussen, der begyndte i 1948 og varede til digterens død i 2002 – den sidste bil-

ledbog, *Mariehønen Evigglad*, udkom i 1996, efter at Halfdan i øvrigt havde været tavs som lyriker i en årrække. Højdepunktet i den fælles produktion er *Halfdans ABC* fra 1967, der stadig udsendes i oplag efter oplag. „Man kan sige, at jeg har illustreret Halfdan“, siger Ib Spang Olsen, „men man kan også godt sige, et jeg er Halfdans tvilling. Han er kommet først med at behandle sproget og levere fortællestoffet; jeg har fået lov at gå ved siden af ham og lave min egen udgave, som består af så og så meget Halfdan og så og så meget Olsen. Han har måttet acceptere, at jeg har lagt noget til“.

Da et nyere oplag af *Halfdans ABC* efter Ib Spang Olsen opfattelse var blevet blegt at se til i farveholdningen, bad han om, at der blev anvendt nykopieret trykmateriale. Det lod sig ikke gøre: Negativmaterialet var forsvundet. Derfor blev samtlige tegninger reproduceret igen, og i denne omgang håndskrev Ib Spang Olsen også versteksterne, som optræder i forskellige farver. Ord og billeder fremtræder således som en enhed.

Betegnende nok debuterede Ib Spang Olsen som illustrator af børnebil-

„Halfdans ABC“ (1967)

ledbøger i en lille historie af Halfdan Rasmussen, *Fem smaa Troldeborn* fra 1948. Samarbejdet var begyndt nogle år tidligere: „Jeg illustrerede nogle af hans meget mørke digte især til Social-Demokratens tillæg Hjemmets Søndag“, fortæller Ib Spang Olsen, der dog i samme blad leverede billeder til nogle af digterens mere muntre tekster.

Den fordringsløse lille farvebilledbog om de helt igennem uregerlige troldeborn blev til på initiativ af den fremragende bogtilrettelægger Viggo Naae, der ledede det FDB-ejede Det Danske Forlag. „Den bog er lavet utroligt billigt“, fortæller Ib Spang Olsen. „Det var jo Kooperationens forlag, så det skulle jo være til at betale alt sammen: Ikke noget med titelblad og den slags. Jeg lavede bogen fra søndag til mandag og afleverede den. Det har jeg senere fortrudt, for jeg skulle have gjort mere ud af den. Men den var sjov at lave, og det kom da til at ligne troldeborn. Inspirationen var meget stærk: Jeg holdt meget af de der vers og det kontroversielle af dem. Jeg kan stadig høre Halfdan læse dem op: „- De holdt af ungerne““.

Klassiker i stadig udvikling: I forbindelse med et de talrige oplag af „Halfdans ABC“ gennemarbejdede Ib Spang Olsen illustrationerne og indføjede versene i sin karakteristiske kalligrafi. Som det ses, har illustratoren fikset lidt på motiverne hist og her – pigernes bademode var endnu ved årtusindskiftet friere end i 1967.

„Halfdans ABC“ (2002)

To tidsaldres trolde-
børn: De grundlæg-
gende elementer fra
førsteudgaven (1948)
går igen i udgaven fra
1979. Ib Spang Olsen
er dog tydeligvis blevet
klogere på trolde-ud-
seende gennem årene,
og reprotetikken er
radikalt anderledes.

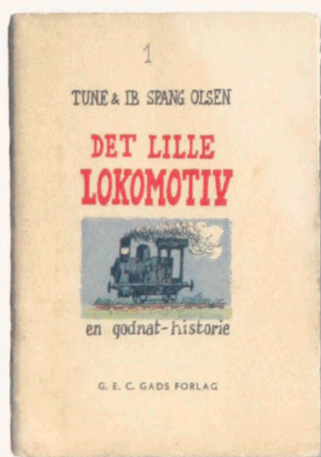

Så gik de gennem skoven,
og der mødte de en mand.
Ham åd de op med hud og hår
og skylled' ned med vand.
Rent køligt kildevand.

1979-troldene er lavet i direkte kopi: Blyanttegningen er gengivet, som originalen ser ud.

Det begyndte med et midteropslag i Social-Demokraten, Hjemmets Søndag (1953) Bogen til venstre er blevet til ved at folde siden. Til højre ses første bogudgave, som udkom i 1954.

Historien blev gentaget, men i en ny teknisk udførelse i 1979. Teksten i Munksgaards udgave er den samme, og det er stort set alle motiverne. Nu er de blot tegnet om og trykt i direkte kopi – metoden, som Ib Spang Olsen selv udviklede til at skabe den optimale gengivelse af en tegnet illustration i reproduceret form.

Tegner og fortæller

„Dadagum, dadagum sang lokomotivet og susede hen ad skinnerne. Nu skulle det rigtig ud at køre!“ Historien om det lille sorte rangerlokomotivs tur ud i friheden og hjem igen blev den første i den lange, lange række af bøger, hvor Ib Spang Olsen har illustreret sig selv. „Den historie er faktisk skabt i samarbejde med et barn“, fortæller han. „En sommer havde vi lånt et sommerhus ud til Hillerødbanen, og min toårige søn elskede at komme hen på en fodgængerbro, hvor vi så kunne stå og lade os indhulle af dampen fra toget nedenunder – den lille dreng fik faktisk en instinktiv fornemmelse for togenes køreplan og kom så og rykkede i mig, så vi kunne nå derhen til tiden“. Ud af togritualet voksede en godnathistorie, som i 1953 nåede et endog meget stort publikum som foldebog i Hjemmets Søndag.

„For den almindelige forbruger var 1950’erne en meget billedfattig tid, hvor der også var langt til moderne kunst, og så var disse søndagstillæg ret vigtige“. Ib Spang Olsen leverede både illustrationer til Hjemmets Søndag og til Magasinet i Politiken og var så velanskrevet, at redaktøren på det førstnævnte gav ham grønt lys til at genoplive en idé fra forne tiders Familie-Journalen med at lave et indlæg, som man kunne tage ud og folde

IB SPANG OLSEN

Det lille lokomotiv

GYLDENDAL

og lave til en lille bog. „I 1950'erne var det vanskeligt med børnebøger. Der var ikke marked til, at de blev produceret i særligt omfang. Men jeg fik lov at få det midterste ark, hvor jeg så kunne fortælle historien med små tegninger, der stod på hovedet, men som man kunne tage ud og folde. Det var folk jo glade for, for så fik de jo en børnebog til nul kroner“.

Historien og billederne vandrede fra et foldet ark avispapir til en rigtig lille bog på Gads Forlag fra 1954. I 1963 udsendtes bogen med nytegnede illustrationer i heliografi, og denne endelige udgave af historien om det nysgerrige rangerlokomotiv er udkommet i oplag efter oplag, senest i 2009. Men hvad siger den lille maskine børn, der aldrig har set et damp-tog? „Børnene accepterer billederne, selv om de aldrig set sådan et tog hverken i virkeligheden eller på film. Det kan lige så godt være det eneste

På vej til nye generationer: Seneste udgave af „Det lille lokomotiv“ (Gyldendal, 2008) er et genoptryk af historien i den endelige version i direkte kopi fra 1963.

lokomotiv i verden eller for den sags skyld et næsehorn: Det er historien om at være overset, lige som et barn, og få sine egne oplevelser. Og så tror jeg, det betyder meget, at det kommer hjem igen“.

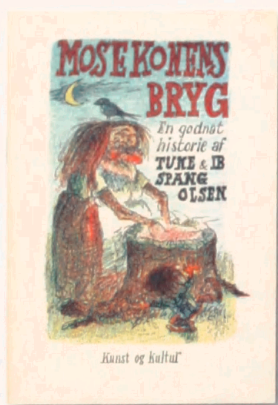
At tegne og fortælle

Fra troldebørnene i Mageløse Skov er springet kort til mosefolkene, der i september 1956 dukkede op som foldebog i Politiken, Magasinet. „De der tågevæsener har stået som noget naturligt og umytologisk for mig helt tilbage fra min barndom“, siger Ib Spang Olsen. „En figur som nissen har også altid interesseret mig. De knytter sig til det, jeg vil kalde mine ubymæssige forestillinger om barnets verden“. Han fortsætter: „Siden jeg selv har kunnet vælge, har jeg været så heldig at kunne bo i såkaldt grønne områder, hvor børnene også har mulighed for at opleve naturens gang, vejret og årstiderne – hvad mange børn jo desværre er afskåret fra“.

Ib Spang Olsen og hans familie flyttede i begyndelsen af 1950'erne til Høsterkøb, der dengang lå meget langt ude på landet. „Her lå – og ligger – mosen, som i virkeligheden består af 19 små søer, hvor jeg gik med mine børn og fornemmede den spænding, der altid har udgået fra våde og tågede områder“. Forklaring måtte der til, om hvad der foregår, når mosekonen brygger: „Der er ikke, hvad en del har troet, tale om et gammelt eventyr“. Fra midteropslaget i Politikens Magasin blev historien gentaget i rigtig bogform i 1957, og i 1966 gennemarbejdede Ib Spang Olsen historien på ny, og tredje oplag, som der står i kolofonen, fik nye illustrationer baseret på de oprindelige motiver og udført i direkte kopi. Bogen er senest udkommet i 2008.

Mosekonens bryg blev den første af en række billedbøger, hvor Ib Spang

Også „Mosekonens bryg“ begyndte som foldebog, i 1956. Førsteversionen udkom i bogform i 1957, og en endelig version, nu i direkte kopi, forelå i 1966 og er genoptrykt i 2008.

„Røgen“, den første danske billedbog om luftforurening, blev bragt som foldebog i Politiken 26. marts 1970 og udkom, omtegnet og i direkte kopi, i bogform senere samme år.

Olsen i ord og billeder fortæller om naturfænomener: Blæsten fra 1963 fulgtes samme år af Regnen. Omkring 1970 tog han fat i noget så kontroversielt som den eskalierende miljøforgiftning. „I slutningen af 1960'erne var jeg medlem af Grønningen og udstillede et år ti plakater om røg – faktisk den første folkelige omtale af luftforureningen. De plakater ville naturfredningsforeningen gerne have, men det blev aldrig til noget. Så begyndte jeg at lave det til en historie for børn“.

Røgen udkom første gang i Ib Spang Olsens velgenemprøvede folkelige format, som foldebog, i Politiken den 26. marts 1970 og kort efter som rigtig bog hos Gyldendal. Den første danske billedbog om forurening kom imidlertid en tur i den munkemarxistiske meningsmaskine – i skikkelse af pædagog-tidsskriftet Bixen. Bogens forsonligt formulerede budskab om forureningen som et fælles anliggende blev mødt med rødglødende harme: „Man opfattede det som utålelig naivitet, at jeg kunne bilde folk ind, at vi selv skal betale for forureningsbekæmpelse – det var ren vildførelse af børnene. Disse mennesker anerkender ikke begrebet ironi. Jeg skulle have skrevet, at man arresterede direktøren og nationaliserede fabrikken. Men det ville jo sådan set ikke gøre noget ved røgen“. 1970'ernes kommissærvælde lå tungt over kulturlivet: Mange biblioteker

Både forside og illustrationer til Ole Ristrups genfortælling af de nordiske gudesagn er udført i zinkografi.

KAPITEL XIV

Tor på fiskeri

TOR var ikke ret tilfreds med den hæder, han havde høstet under færdten til Udgårdsloke. Han fik stedse mere lyst til at prøve kræfter med Midgårdsormen, som han havde været så nær i jættens hal.

Tidligt en morgen tog han af sted, helt alene, uden kærre eller følge. I en ung mands skikkelse gik han ud af Midgård og vandrede langt. En aften kom han til en gård i Jotunheim, hvor der boede en jætte, der hed Hymer. Tor fik natteleje i jættens gård. Den næste morgen stod Hymer op og gjorde sig rede til at ro ud på søen for at fiske.

Tor spurgte, om han måtte tage med. Han vilde gerne hjælpe til med at ro.

Hymer havde ikke større tro til, at det vilde være ham til nogen nytte. Han plejede at ro langt ud og ligge der længe, så en ung fyr som Tor vilde komme til at fryse i kulden på vandet.

Tor sagde, at for hans skyld skulde de ikke holde sig inde under kysten. Hymer blev nok den første af de to, der ønskede at ro til land. Tor var vred og havde stor lyst til at lade jætten smage sin hammer, men han lod være, for han havde andre ting for.

Nu skulde de have mading i båden, men Hymer sagde, at det måtte Tor selv sørge for. Tor lod sig ikke sige to gange. Han gik ned i engen, hvor Hymers okser græssede, valgte sig den største af dem, en stor sort en, vred hovedet af den og tog det med under armen.

Hymer var allerede i båden, da Tor kom og sprang om bord. Tor satte sig på midtertoften, tog et par årer og roede til. Båden

74

undlod helt at købe den formastelige bog. Til gengæld blev den allerede samme år udgivet på fem andre sprog. *Røgen* er genudgivet i 2009.

Billedbøger som originalgrafik

„Jeg har altid kæmpet med misforholdet mellem reproduktion og min teg-

nemåde“, siger Ib Spang Olsen. „Jeg holder meget af at arbejde med blyant, og den var tidligere meget svær at gengive på tryk, hvis man da ikke ligefrem valgte at gå litografiets dyre vej“. I forbindelse med arbejdet med at illustrere avisernes søndagstillæg blev der arbejdet intenst på at finde farbare, økonomisk rentable måder at massereproducere billedkunst på,

både i farver og i sort-hvid. Ib Spang Olsen fandt en løsning i zinkografien: „Jeg lærte mig at arbejde med klicheen; jeg lavede et negativ ved at radere på en halvfærdig klichéplade af zink, hvor jeg med stikkelen frembragte hvide områder, hvor den klassiske radering skaber sorte“. Pladen kunne så indgå direkte i trykkeprocessen. Selv er Ib Spang Olsen særlig glad for de zinkograferede illustrationer, han i 1953 lavede til den meget alsidige forlagsleder Ole Restrups genfortælling af myterne om *Odin og Thor*. „Den teknik kunne bruges frem til midten af 1960'erne, hvor man gik over til offset, og klicheerne forsvandt. Så måtte jeg finde på noget andet“.

Det „andet“ skulle vise sig at være „en nylonfilm, som ligner madpapir, men som er sandblæst, så den har en mikroskopisk overflade som tegnepapir“, forklarer han. Ved at tegne med blyant på en sådan transparent folie kunne billedet overføres direkte til en lysfølsom offsetplade: „Resultatet fremstår lige så nuanceret, som man er i stand til at gøre det med blyanten, og det ligner fuldstændig en blyantstegning“. Ib Spang Olsen betegnede teknikken ‚direkte kopi‘; en betegnelse, folk fra Kunstakademiet i 1975 foreslog ændret til heliografi, eftersom der indgik brug af lys (helios = græsk ‚sol‘) i processen: „Det lød af mere, og alle vidste, at Kobberstiks-samlingen aldrig ville anskaffe noget, der hed ‚kopi‘“. Original grafik? „Det kan det godt kaldes, for så vidt som det har originalgrafisk kvalitet“.

Ib Spang Olsen anvendte første gang teknikken i 1958 på omslaget til bogen *Abrikosia* af Thea Bank-Jensen og foldede den ud i den lange række af billedbøger, han selv udsendte eller illustrerede for andre frem til midten af 1980'erne, hvor reprotknikkens udvikling efterhånden gjorde det svært at finde trykkerier, der kunne arbejde med „direkte kopi“. Det ligger lige for at spørge, om Ib Spang Olsen, der havde begået foldebøger til gratis brug for søndagstillæggenes læsere og deres børn, opfatter teknikken som en vej til at levere originalgrafik til det brede publikum. „For mit vedkommende var det den mest enkle og den billigste metode, men det var egentlig bare min arbejdsform: Det blev bedst af det. Det svarede til min blyant. Jeg havde hånden med; fingrene i det. Det skal man have“.

En klassiker

Ib Spang Olsen har betegnet 1960'erne som „bogens store tid“ – „der var et stort overskud af faglig og kunstnerisk interesse for boghåndværk, som jeg ikke finder mere“, siger han. „Bogen som *bog* har ikke den status, den har haft“. Den illustrerede bog for voksne, som fejrede triumfer i 1950'erne og 1960'erne er en saga blot. I historien om den illustrerede danske bog går der en direkte linie fra Ib Andersen, Sikker Hansen og Arne Ungermann

Laura kommer helt forviret ud fra butikken. Der var rimelig forvirring, tænker hun; jeg vidste det ikke, men kunne have sådan sagt i en butik. Og jeg elsker heller ikke, der var så døjlige mange katter her. Men sådan en fremmedmandsda kan være glad at have, hvis man skal noget særligt op som morgentis og ikke kan finde ud af at lånde sig på. Men Laura er nok glad i i enestilbutikken der. Han kan så godt lide

butikken, og han har endda aldrig nogen penge at købe for. Jeg vil gå ind i butikken, selv om den også er underlig ind. Der skal såmænd nok være, at de sælger visse biler og sådan noget, men der er ingen ting, der bare de vil, hvor Laura er. Og så bliver Laura såret.

Billedbogen som originalgrafik: „Kattehuset“ fra 1968 er skabt i direkte kopi. „Huset var virkelig nok“ fortæller Ib Spang Olsen. „Det lå i Gentofte, og jeg kendte børn, som kom der og besøgte den gamle mand, der boede derinde. En dag var det borte – der blev plads til seks biler!“

Lige her de skal være om alle den sidste Laura og Lone og Inge og ud af stueetret. Det er den sidste, og de kan tydeligt se Kattehuset og de skure, der hører til. Der er ikke nogen børn at se. De er gået hjem Sigvorn, Lone og Lone.

Der sadde en kat på taget, siger Laura. Men ikke det er Mona? Jeg tror det er Pustifer, siger Lone. Men det kan også være Pustifer. Vi kendte dem jo ikke rigtig endnu. Der skal de med igen i morgen. Martin og Caroline og Tobias kommer også, og vi skal nok hen til besten. Jeg skal ned til fruens søster med Lone og Hans og Thomas, og Berge har lovet at føre mig at besøge på vesterbrosen kattemødet, siger Laura. Fruen Sidsen, det er hendes der søster, og hun siger, at der er mange ting i Katteneser, som vi ikke har set endnu. Men jeg kan nu se nok kat i den. Gåderhuset hedder Gæsteværelset, siger Lone. Det kan godt være, han ikke er så god til at læse, som hans søster er, det holder i landet. Og hansen hedder vester og drømmer om i morgen.

KATTEHUSET

til Ib Spang Olsen og ... „Som voksen-illustrator føler jeg, at jeg er en af de sidste. Voksenbøger af i dag har ikke illustrationer, men grafiske kommentarer – tag bare den nyeste udgave af *Odysseen*, hvor man for eksempel ikke ser et eneste billede af et skib! Det er resultatet af en lang udvikling, der for mig at se handler om, at man har drevet fortællingen ud af billedet“.

Til gengæld betragter han med glæde den grøde, der i disse år flourer

omkring den illustrerede børnebog: „Børn er ikke deltagere i kunsthistorien. De forlanger noget af historien, også den der kommer i billederne: Elementære billedudtryk, ved hjælp af figurer – mennesker eller ting, som sætter udtryk på det sproglige, der er indeholdt i fortællingen“. Ser han sig selv som en del af en kæde? „Ja og nej. Der er en håndfuld yngre illustratører, som jeg sætter stor pris på. I vore dage topper børnebogsillustrationen, dels fordi der er den store interesse for den, men også fordi, det er blevet billigt at lave de bøger, og folk har råd til dem“.

Ib Spang Olsens egne billedbøger lever tilsyneladende i bedste velgående; så selv som i 2009 har Gyldendal udsendt nye udgaver af en række af dem. „Forleden fik jeg et brev fra en dame, der skrev, at det er dejligt, når nogen virkelig tager børns liv alvorligt. Det brev blev jeg meget glad for. Men det behøver du nu ikke skrive“.

CHRISTIAN KAABER (årgang 1960) er ledende medarbejder hos Vangsgaards og formand for Komiteen for Årets Bedste Bogarbejde. I 2005 samarbejdede han med Ib Spang Olsen om udgivelsen af H.C. Andersens „Billedbog uden Billeder“.

Litteratur

- Gunnar Jakobsen: *Ib Spang Olsen og bogen 1944-2006 - en bibliografi*. Høst & Søn, 2006.
Flemming Johansen & Benedicte Bojesen (red.): *Ib Spang Olsen*. Sophienholm 2001.
Ib Spang Olsen: *Fra Direkte Kopi til Heliografik*. Forening for Boghaandværk 1979.
Ib Spang Olsen: *Midt i medierne. Erindringer 1962-1975*. Lindhardt og Ringhof 2005.

2008 har Gyldendal udgivet: *Kattehuset, Mosekonens bryg, Gamle fru Glad, Drengen i månen* samt *Ib Spang Olsens bedste*. 2009: *Hvordan vi fik vores naboer, Røgen, Mariehønen, Det lille lokomotiv* samt *Fleere af Ib Spang Olsens bedste*. 2010 er planlagt følgende udgivelser: *Blæsten, Min Bold, Voksenfølden, Regnen* samt *Endnu flere af Ib Spang Olsens bedste*.